

ВІД АВТОРОК МІЖНАРОДНИХ БЕСТСЕЛЕРІВ

КОЛИ
Я
БАЧИЛА
ТЕБЕ
ВОСТАННЄ

 Vivat
видавництво

ЛІВ КОНСТАНТИН

THE
LAST
TIME
I SAW
YOU

L I V
C O N S T A N T I N E

КОЛИ
Я
БАЧИЛА
ТЕБЕ
ВОСТАННЄ

Л І В
К О Н С Т А Н Т І Н

Харків

2020

УДК 821.111(73)
К65

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Constantine L. The Last Time I Saw You / Liv Constantine. —
New York : HarperCollins Publishers, 2019. — 320 p.

Published by arrangement with *Harper*,
an imprint of *HarperCollins Publishers*

Переклад з англійської *Марії Головки*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

Константін Л.

К65 Коли я бачила тебе востаннє / Лів Константін ; пер. з англ.
М. Головки. — Х. : Віват, 2020. — 320 с. — (Серія «Художня лі-
тература», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-606-0 (PDF)

ISBN 978-966-982-265-9 (укр.)

ISBN 978-0-06-286881-7 (англ.)

Життя докторки Кейт Інґліш ідеальне. Вона спадкоємиця великих
статків; має чоловіка й доньку, успішну кар'єру й розкішний маєток. Усе
змінюється тієї ночі, коли Лілі, матір Кейт, знаходять убитою у власному
будинку. На похорон приїздить Блер, подруга, з якою Кейт колись була
нерозлучна. Щойно Блер береться до неформального розслідування, стає
зрозуміло, що у вищому суспільстві Балтимора не все так просто. Опри-
явнюються невірність, брехня і зрада, а напруженість досягає точки ки-
піння. Своїми запитаннями Блер налаштовує подругу проти родичів
і друзів. Убивцею може виявитися будь-хто: давній друг, батько, чоловік.
Але хай ким він є, очевидно, що Кейт наступна в його списку...

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-982-606-0 (PDF)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-265-9 (укр.)

ISBN 978-0-06-286881-7 (англ.)

© Lynne Constantine and Valerie Con-
stantine, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2020

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ВІВТОРКОВИМ ЛЕДІ:

Джинні

Енн

Енджі

Бейб

Фай

Мері

Санте

Стеллі

Ви справжній еталон дружби та відданості.

Ми за вами дуже сумуємо

ПРОЛОГ

Вона закричала і спробувала підвестись, але кімната перед очима крутилась. Знову сіла, глибоко вдихнула й видихнула, намагаючись зосередитися. Як їй звідси вибратися? «Думай!» Вона встала, ноги їй підламувалися. Вогонь ширився, поглинаючи книжки та фотографії. Вона опустилася на коліна та вперлася руками в підлогу. Важкий дим заповнював кімнату. Коли вже не було чим дихати, вона натягла сорочку на рота і, кашляючи, поповзла до холу.

— Допоможіть! — прохрипіла вона, хоч і знала, що поблизу немає нікого, хто кинувся б їй на допомогу. «Без паніки», — наказала собі. Треба заспокоїтися, щоб зберегти кисень.

Вона не може отак померти. Дим став таким густим, що вона вже не бачила далі витягнутої руки. Жар полум'я тягнувся до неї, намагаючись спопелити. «Я звідси не виберуся», — промайнуло в голові. У горлі дерло, у носі пекло.

Зібравшись на силі, вона просунулася ще на кілька сантиметрів ближче до холу. І розпласталася на підлозі, важко дихаючи. У голові паморочилось, але лежати на мармурі було приємно, тож вона притислася щогою до холодної поверхні. Тепер можна й поспати. Вона заплющила очі й відчула, як усе довкола блякне... і її поглинула темінь.

РОЗДІЛ 1

Лише кілька днів тому Кейт ламала голову над тим, що подарувати мамі на Різдво. Хіба ж вона могла знати, що замість святкового подарунка вибиратиме матері домовину? Кейт сиділа у важкій тиші, поки труну повільно виносили з переповненої церкви. Якийсь раптовий порух змусив жінку обернутись, і тоді Кейт побачила її. Блер. Прийшла. Справді прийшла! І мама Кейт раптом уже не була в тому ящику, жертвою жорстокого вбивства. Натомість зовсім інший образ постав у Кейт перед очима. Ось її мама сміється, тримаючи Блер та Кейт за руки, її золотисте волосся має на вітрі, й усі троє біжать по гарячому піску до океану.

— З тобою все гаразд? — прошепотів Саймон.

Кейт відчула руку чоловіка на лікті. Спробувала заговорити, але емоції клубком збилися в горлі, тож просто кивнула. Цікаво, він теж бачив Блер?

Після служби в церкві, здавалося, нескінченна процесія машин повільно повзла до цвинтаря, і, коли всі нарешті зібралися, Кейт не здивувалася, помітивши, що автомобільний шлейф огинав його і зникав десь аж за рогом. Кейт, її батько і Саймон зайняли свої місця, тим часом решта прибулих розмістилися поміж могилами. Незважаючи на безхмарне небо, у повітрі літало кілька пухнастих сніжинок — провісниць майбутніх морозяних днів. Сховані за темними окулярами очі Кейт прискіпливо роздивлялись обличчя в натовпі, оцінюючи, чи може серед них бути вбивця. Деякі були незнайомі, принаймні Кейт, а інші належали старим

друзям, яких вона вже давно не бачила. Кейт вивчала натовп, і її погляд упав на високого чоловіка та мініатюрну світло-волосу жінку біля нього. Біль прошив їй груди, невидима рука стисла серце. Батьки Джейка. Востаннє Кейт бачила їх на його похороні, який довгий час був найгіршим днем у її житті — до сьогодні. Чоловік та жінка стояли з незворушними обличчями й дивилися поперед себе. Кейт стисла кулаки, відмовляючись піддаватися знайомому болю та почуттю провини. Як би вона хотіла зараз поговорити з Джейком, щоб він її обійняв, а вона поплакала в нього на плечі.

Слава богу, відправа біля могили була короткою. Коли труну опускали в яму, Гаррісон, батько Кейт, наче закам'янів і не зводив з неї погляду, без жодних емоцій на обличчі. Кейт узяла його за руку й раптом подумала, що сьогодні тато має вигляд набагато старший за свої шістдесят вісім, а глибокі зморшки навколо вуст стали виразнішими. Горе непосильним тягарем навалилося на Кейт, і вона схопилася за спинку складаного стільця, щоб не впасти.

Смерть Лілі залишить величезну порожнечу в їхньому житті. Мати була стрижнем, навколо якого оберталася родина, а ще саме вона порядкувала життям Гаррісона, ущерть заповнюючи їхній календар суспільних заходів. Користуючись благами, які давало їй казкове багатство Евансів, ця елегантна жінка змалку засвоїла, що заможність зобов'язує допомагати спільноті, у якій вона живе, тож докладала всіх зусиль, щоб зробити свій внесок. Лілі засідала в кількох філантропічних комітетах і навіть головувала у власному благодійному фонді — Сімейному трасті Еванс-Майклз, який надавав гранти організаціям, що опікувалися жертвами домашнього насильства та знущання над дітьми. Кейт дивилася, як із року в рік мама керує фондом, невтомно збирає гроші й навіть особисто спілкується з жінками, які приходять до притулку; та все ж Лілі завжди знаходила час і для своєї донечки. Звісно, у Кейт були няньки, але саме Лілі завжди

вкладала її спати, не пропускала жодної шкільної події, витирала їй сльози й раділа досягненням. Певною мірою бути донькою Лілі було важкувато: мама все робила з такою грацією та легкістю. Її рушієм була неймовірна цілеспрямованість, і Кейт іноді уявляла, як мама нарешті розслабляє плечі й скидає з себе ідеальну зібраність, коли зачиняє двері власної спальні. Кейт пообіцяла собі: якщо в неї коли-небудь будуть діти, саме такою матір'ю вона стане для них.

Кейт узяла батька попід руку й повела геть від дерев, що нависали над могилою, де холодне повітря вже наповнилося густими нудотними пахощами тепличних троянд та лілій. Саймон став по інший бік від неї, й усі троє попрямували до лімузина. Кейт полегшено зітхнула, пірнувши в темряву авто, і визирнула у вікно. Їй перехопило подих, коли вона побачила Блер: та стояла самотньо, склавши руки перед собою. Кейт, піддавшись раптовому пориву, мало не опустила вікно й не гукнула до неї, але стрималася. Вони не бачилися п'ятнадцять років, але самого погляду на Блер вистачило, щоб стерти всі ці роки з пам'яті, ніби ще вчора вони були разом.

До будинку Саймона та Кейт у Вортінгтон-Веллі було лише кілька хвилин їзди від цвинтаря, та й, зрештою, про те, щоб проводити поминки в будинку Лілі та Гаррісона, де померла мама, не було й мови. Батько не повертався туди від тієї ночі, коли знайшов тіло дружини.

Коли вони приїхали, Кейт, залишивши Гаррісона з Саймоном позаду, побігла до парадних дверей. Хотіла подивитися, як там донька, перш ніж будинок заповнить натовп людей. Кейт швидко збігла сходами на другий поверх. Вони з чоловіком вирішили не брати п'ятирічну донечку на похорон, щоб не травмувати. І тепер Кейт хотіла перевірити, як вона.

Лілі так зраділа, коли Кейт сказала їй, що вагітна. Мама обожнювала Анабель і з самого народження щедро обдаро-

увала онуку увагою, не переймаючись обмеженнями, яких дотримувалася з Кейт. Сміючись, Лілі казала: «Моя робота — її балувати. виправляти її будеш ти». Чи пам'ятатиме Анабель бабусю, коли стане старшою? Ця думка змусила Кейт спинитись, і нога мимоволі зісковзнула з горішньої сходинки. Міцніше вчепившись у поручні, Кейт таки піднялася на сходовий майданчик другого поверху і попрямувала до дитячої.

Просунувши голову у двері, вона побачила, що Анабель захоплено грається ляльковим будиночком у блаженному невіданні про трагічні події минулих днів. Няня дівчинки, Гільда, підвела голову, коли Кейт увійшла.

— Матусю. — Анабель підвелася, підбігла до Кейт і обійняла рученятами за талію. — Я за тобою скучила.

Кейт підхопила доньку на руки й зарилася носом малій у шию.

— Я теж за тобою скучила, люба. — Жінка сіла в крісло-гойдалку, садовлячи Анабель собі на коліна. — Я хочу про щось поговорити з тобою, а тоді ми разом спустимося. Пам'ятаєш, я казала тобі, що бабуса тепер на небі?

Анабель серйозно подивилася на маму.

— Так, — відповіла мала, і її губи затремтіли.

Кейт провела рукою по доньчиних кучерях.

— Там унизу зараз багато людей. Усі вони прийшли сказати нам, як сильно любили бабусю. Правда, це люб'язно з їхнього боку?

Анабель кивнула, незмигтно дивлячись на Кейт широко розплющеними очима.

— Вони хочуть, щоб ми знали: вони її ніколи не забудуть. І ми теж не забудемо, правда ж?

— Я хочу побачити бабусю. Я не хочу, щоб вона йшла на небо.

— О, люба, ти побачиш її знову, обіцяю. Одного дня ти обов'язково побачиш її. — Кейт пригорнула Анабель

до себе, намагаючись стримати сльози. — А тепер ходімо вниз і привітаймося з усіма. Добрі люди прийшли, щоб побути з нами в цей день. Ти спустишся, привітаєшся з дідусем і нашими друзями, а тоді повернешся назад гратися, добре?

Кейт підвелась і взяла Анабель за руку, кивнувши Гільді, щоб няня йшла за ними. Унизу вони поволі продиралися крізь тисняву з доброзичливців, які прибули висловити їм співчуття, а через п'ятнадцять хвилин Кейт попросила Гільду відвести Анабель назад до дитячої. Сама ж вона продовжила вітати гостей, але руки її тремтіли й було важко дихати, ніби натовп вижлуктив усе повітря з кімнати. У вітальні було повно людей, яблуку ніде впасти.

У другому кінці кімнати Селбі Гейвуд і її мати, Джорджина Гетевей, стояли тісним гуртом з Гаррісоном. На Кейт накотила ностальгія, коли вона їх побачила. Стільки світлих спогадів — про літні дні на пляжі, ще коли вони з Селбі були дітьми; про те, як вони хлюпались серед хвиль та будували замки з піску, а їхні матері спостерігали за ними. Джорджина була однією з найближчих подруг Лілі, й обидві жінки страшенно тішилися, що їхні доньки також подружилися. Правда, то була не така дружба, як та, що зародилася між Кейт і Блер. Із Селбі їх звели матері, а з Блер вони вибрали одна одну самі. Відразу зійшлися, між ними постало особливе порозуміння. Блер можна було відкрити душу — із Селбі такого відчуття не виникало.

Хтось торкнувся її ліктя. Обернувшись, Кейт зіткнулася лицем до лица з жінкою, яка в роки їхньої юності була їй за сестру. Кейт упала Блер в обійми й розридалася.

— Ох, Кейт. Досі не можу в це повірити. — Гарячий подих Блер обпалив Кейт вухо, коли та обійняла подругу. — Я так її любила.

Трохи постоявши, Кейт розімкнула обійми і взяла Блер за руки.

— Вона теж тебе любила. Я дуже рада, що ти тут.

Сльози знову забриніли в Кейт на очах. Те, що Блер тут, у її домі, після стількох років розлуки, здавалося нереальним. Колись вони так багато значили одна для одної.

Блер майже не змінилася: довге темне волосся густими хвилями спадало на плечі, зелені очі досі блищали, і лише тоненькі смужки смішливих зморщок у кутиках очей нагадували, скільки часу минуло. Блер завжди була стильною, але зараз вона мала вигляд ще й елегантний і дорогий, ніби належала до іншого, більш гламурного світу. Ну звісно, тепер вона відома письменниця. Кейт переповнювала вдячність. Вона хотіла, щоб Блер знала, як багато для неї важить прихід подруги, адже Блер — частина її минулого, яке зберігає стільки світлих спогадів, і вона краще за решту друзів розуміє пекучий біль від втрати матері. Кейт раптом відчула себе не такою самотньою.

— Я дуже вдячна тобі за те, що ти прийшла. Ходімо кудись, де зможемо поговорити наодинці, — несміливо попросила Кейт.

Вона не була певна, що Блер погодиться. Може, та взагалі не хоче розмовляти про минуле. А от Кейт, відколи побачила її, хотіла цього понад усе.

— Авжеж, — без вагань погодилася Блер.

Кейт повела її до бібліотеки, де вони влаштувалися на м'якому шкіряному дивані. Після короткої паузи Кейт заговорила:

— Я знаю, тобі, мабуть, важко тут бути, але я мала тобі зателефонувати. Дякую, що прийшла.

— Звісно. Я не могла не прийти. Заради Лілі... — Блер запнула на мить, а тоді додала: — І заради тебе.

— Твій чоловік теж тут? — спитала Кейт.

— Ні, він не зміг. Він зараз у турне з рекламною кампанією нової книжки, але розуміє, чому я мусила поїхати.

Кейт похитала головою.

— Я така рада, що ти тут. Мама теж зраділа б. Вона перемалася, що ми так і не помирилися. — Кейт шарпала носовичок. — Я багато думала про нашу сварку. Про всі ті жажливі речі, що ми сказали одна одній...

Спогади хвилею накопилися на неї, заповнивши серце жалем.

— Мені не слід було піддавати сумніву твоє рішення вийти за Саймона. Я була неправа, — сказала Блер.

— Ми були такі молоді... і такі дурні, що дозволили цьому зруйнувати нашу дружбу.

— Ти навіть не уявляєш, скільки разів я хотіла тобі зателефонувати, все прояснити, але боялася, що ти кинеши слухавку, — зізналася Блер.

Кейт опустила очі на розтерзаний носовичок у руках.

— Я теж усе збиралася тобі зателефонувати, але що довше чекала, то важче було це зробити. Неймовірно, знадобилася загибель моєї матері, щоб ми нарешті знову зійшлися. Але вона була б дуже рада бачити нас разом.

Лілі страшенно засмутилася через їхню сварку. За всі роки вона стільки разів поверталася до цієї теми, завжди намагаючись умовити Кейт простягнути Блер оливкову гілку миру. Тепер Кейт шкодувала про свою впертість. Вона підвела погляд на Блер.

— Я ніяк не можу повірити, що більше не побачу мамі. Її смерть була такою жорстокою. Мене нудить від самої думки про це.

Блер нахилилася ближче.

— Це справді жажливо, — сказала вона, і Кейт уловила німе запитання в її лагідному голосі.

— Не знаю, що ти чула... я уникала газет, — сказала Кейт. — Тато повернувся додому в п'ятницю ввечері і знайшов її. — Голос Кейт затремтів, і вона ковтнула слюзи.

Блер мовчки хитала головою, поки подруга вела далі:

— Вона була у вітальні... лежала на підлозі, її голова... хтось ударив маму по голові. — Кейт знову ковтнула.

— Поліція гадає, що то були грабіжники? — спитала Блер.

— Вікно було розбите, але жодних інших слідів зламу не виявили.

— У них є якісь думки щодо того, хто це міг зробити?

— Ні. Зброї не знайшли. Поліція все обшукала. Вони поговорили з сусідами, але ніхто не чув і не бачив нічого незвичайного. Але ти ж знаєш, що дім батьків доволі усамітнений: до найближчих сусідів десь аж чверть милі. Судмедексперт сказав, що смерть настала між п'ятою і восьмою. — Кейт заламала руки. — Як подумаю, що маму вбивали, поки я спокійнісінько займалася своїми справами...

— Ти не могла цього знати, Кейт.

Кейт кивнула. Вона знала, що Блер має рацію, але від цього легше не ставало. Вона готувала собі чашку чаю або ж читала донечці казку на ніч, а хтось у цей час жорстоко вбивав її матір.

Блер спохмурніла й поклала свою долоню на руку Кейт.

— Вона б не хотіла, щоб ти так думала. Ти ж це знаєш, правда?

— Я сумувала за тобою, — схлипнула Кейт.

— Тепер я тут.

— Дякую. — Кейт шморгнула носом.

Вони знову обійнялись, і Кейт учепилась у подругу, ніби та була рятувальним жилетом, який не дасть потонути в глибокому й моторошному морі скорботи. Коли вони виходили з кімнати, Блер зупинилася й запитливо подивилася на Кейт.

— Мені здалося, я бачила Джейкових батьків у церкві. Кейт кивнула.

— Я теж здивувалася. Але до будинку вони, схоже, не поїхали. Гадаю, просто хотіли засвідчити повагу мамі й одразу пішли. — У горлі їй став клубок. — Я не можу звинувачувати їх у тому, що вони не бажають говорити зі мною.

Блер хотіла вже щось казати, але тоді просто сумно подивилася на Кейт і знов обійняла її.

— Мабуть, мені час повертатися до гостей, — сказала Кейт.

Решта дня минула ніби в тумані. Коли всі розійшлися, Саймон замкнувся у своєму кабінеті, щоб вирішити якусь проблему на роботі, а Кейт безцільно блукала кімнатами. Весь день вона не могла дочекатися, доки всі підуть, щоб похорон матері нарешті закінчився, але тепер дім здавався моторошно тихим. Хоч куди вона дивилася, всюди знаходила ще одну листівку зі співчуттями чи букет.

Урешті-решт жінка сіла в м'яке крісло у своєму кабінеті, відкинула голову назад і заплющила очі, втомлена й засмучена. Вона майже провалилась у сон, коли вібрація збоку змусила її стрепенутися. Телефон. У кишені сукні. Кейт видобула апарат, приклала великий палець, щоб розблокувати його, і замість імені побачила напис Прихований номер. Прочитала вхідне повідомлення.

Чудовий день для похорону. Мені сподобалося спостерігати за тобою, коли ти дивилась, як вони опускають твою матір у могилу. Твоє гарненьке личко вкрилося червоними плямами й розпухло від сліз. Мене аж розпирало від радості, коли твій світ розвалювався на друзки. Думаєш, зараз тобі сумно? Зачекай трохи. Коли я з тобою покінчу, ти шкодуватимеш, що це не тебе сьогодні поховали.

Це що, такий дурний жарт?

«Хто це?» — спитала Кейт, набравши повідомлення, але відповіді не було. Вона підскочила з крісла, серце шалено калатало в грудях. Жінка стрімголов вибігла з кімнати, відчайдушно хапаючи ротом повітря.

— Саймоне! — закричала вона, бігом перетинаючи хол. — Телефонуй у поліцію.

РОЗДІЛ 2

Глибокий сум переповнював Блер, коли вона їхала в довгій вервечці автомобілів до будинку Кейт на поминки. У голові не вкладалося, що Лілі померла, поготів те, що її вбили. Кому спало на думку вчинити так із доброю та люблячою Лілі Майклз? Блер ледве стримувала сльози, які цілісінький ранок так і намагалися ринути бурхливим потоком. Міцніше вчепившись у кермо, вона глибоко вдихнула й наказала собі заспокоїтись. Автомобіль поволі котився під'їзною доріжкою, з обох боків обсадженою деревами, до вишуканого маєтку Кейт і Саймона. Там її зустрів паркувальник. Блер зупинила свій «мазераті», вийшла й передала ключі молодикові у формі.

Кам'яний будинок стояв на невисокому пагорбі, вікна виходили на зелені луки, що збігали схилом униз, до просторих стаєнь. То був осередок кінного спорту, домівка відомого на весь світ змагання «Мерілендські лови». Блер ніколи не забуде, як одного сонячного квітневого дня відвідала свої перші перегони разом із Кейт та її батьками. Збуджений натовп юрмився навколо машин і маленьких наметів, потягуючи «мімози»¹ й чекаючи на початок. Блер, новенька в цій справі, брала уроки верхової їзди в мейфілдській школі, а от Кейт буквально виросла в сідлі. Під час уроків Блер дізналася, що ці лісові перегони — це, по суті, той самий стипль-чез². Роззявивши від подиву рота, вона дивилась, як коні та вершники перескакують дерев'яні паркани майже півтораметрової висоти. Лілі того дня була в піднесеному настрої. Вона принесла з собою плетений кошик для пікніка і, розстеливши на складаному столику гарну квітчасту скатертину, організувала

¹ Коктейль із шампанського та апельсинового соку. (Тут і далі прим. пер.)

² Вид кінних перегонів на дистанцію, під час яких учасники повинні долати різноманітні перешкоди.